

РЕШЕНИЕ

№ 431

гр. София, 27.01.2015 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 41 състав,
в публично заседание на 15.01.2015 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Луиза Христова

при участието на секретаря М. Велева, като разгледа дело номер **8444** по описа за **2014** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 38, ал. 6 от Закона за защита на личните данни /ЗЗЛД/.

Делото е образувано по жалба на [фирма], чрез адв. Р., срещу решение № Ж-504/04.07.14г. на Комисията за защита на личните данни в частта, с която е уважена жалбата на г-жа Г. М., установено е че жалбоподателят е извършил нарушение на ЗЗЛД и му е наложена имуществена санкция, както и по жалба на Г. С. М. чрез баща й С. М., срещу същото решение, в частта, в която е отхвърлена като неоснователна жалбата й срещу МБАЛ [фирма] и Медицински център „XXXI Нови Искър“ Е..

Предмет на делото е и жалба на Г. С. М. срещу решение № Ж-504 от 03.11.2014г., постановено в изпълнение на определение на съда № 4806 от 06.10.2014г., влязло в сила на 18.10.2014г. С това определение съдът е вменил на ответника задължение да се произнесе по искането на М. за установяване на допуснати нарушения на ЗЗЛД от д-р Л. Л. и д-р А. М. – като физически лица, тъй като в мотивите на основното решение е посочено, че мненията на д-р Л. и д-р М. са изготвени в качеството им на физически лица – специалисти в съответната област, поради което същите не притежават качеството „администратор на лични данни“, но липсва диспозитив в тази връзка.

Жалбоподателят [фирма] поддържа, че основното решение в оспорената от него част е незаконосъобразно, тъй като личните данни на Г. М. са предоставени на д-р Л. и д-р М., които не са администратори на лични данни и не са трети лица по смисъла на §1, т.5 от ДР на ЗЗЛД. Жалбоподателят им е предоставил законно личните данни на

основание чл.5, ал.2, т.1, 2 и 6 от ЗЗЛД с цел техния анализ и формиране на мнение дали да бъдат предоставени на ТЕЛК. Данните не са предоставени на трети лица, а на лекари, които са обвързани от лекарска тайна по силата на чл.51-56 от Кодекса за професионална етика на лекарите в Б.. КЗЛД не е обсъдила дали деянието е маловажно по смисъла на чл. 28 от ЗЗЛД, нито е изложила мотиви при определяне на санкцията. Моли решението да бъде отменено в обжалваната част. Алтернативно иска отмяна на санкцията или намаляване на размера ѝ до законния минимум. Моли да бъдат отхвърлени жалбите на Г. М.. Претендира разноски.

Жалбоподателят Г. С. М. чрез баща ѝ С. М. (съгласно удостоверение за раждане на л. 292) поддържа, че основното решение в оспорената от него част е незаконосъобразно, тъй като КЗЛД не е събрала всички относими доказателства и не се е произнесла в цялост по подаденото искане в срок. В отговор от 03.10.2014г. жалбоподателят уточнява, че поддържа жалбата по всички искания, изложени в жалбата до административния орган от 27.12.2013г. Двете лечебни заведения следва да носят отговорност като работодатели на двамата лекари, на които са предоставени данните на г-жа М. съгласно чл. 49 от ЗЗЛД, още повече че те не могат да административират данните ѝ, доколкото тя не е била пациент на тези лечебни заведения. Поради това КЗЛД е следвало да им наложи санкцията по чл. 42, ал.5 от ЗЗЛД. В жалбата срещу допълнителното решение се сочи, че същото е постановено в закрито заседание, което противоречи на разпоредбите на чл. 62, ал.1 и чл. 176 от АПК. В състава, постановил решението, е участвал член, който е бил член и на състава, постановил основното решение – В. К.. Неговата съпруга е била административен мениджър на другия жалбоподателя, което е повлияло на изхода на спора пред КЗЛД. Освен това ако искането е страдало от недостатъци на жалбоподателя е следвало да бъде даден срок за отстраняването им, което не е сторено. Посочените лекари са „получатели“ на лични данни по смисъла на §1, т.12 от ДР на закона, следователно жалбата срещу техните действия е допустима. Подробни съображения излага в писмени бележки по съществото на спора.

Ответникът - Комисията за защита на личните данни, чрез юрк. Т., изразява становище за неоснователност на жалбите. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Подробни съображения излага в писмени бележки по съществото на спора.

Заинтересованата страна МБАЛ [фирма] в становище от 04.12.2014г. счита жалбата на Г. М. срещу основното решение за неоснователна.

Заинтересованата страна Медицински център „XXXI Нови Искър“ Е., чрез адв. Г., изразява становище за неоснователност на жалбата на Г. М. срещу основното решение.

Заинтересованата страна А. Д. М. не изразява становище по делото.

Заинтересованата страна Л. Л. в становище от 03.12.2014г. счита жалбата на Г. М. срещу допълнителното решение за неоснователна.

Като взе предвид изложеното в жалбата и доказателствата по делото АССГ, Второ отделение, 41 състав констатира следното:

Производството пред административния орган е образувано след като на 30.12.2013 г. в Комисията за защита на личните данни е получена жалба от Г. С. М. чрез баща ѝ С. М. с твърдения за извършено неправомерно ползване и разпространяване на личните ѝ данни от [фирма] във връзка с попълнена от нея ѝ предоставена на работодателя ѝ декларация за наличие или липса на обстоятелства във връзка с чл.333 от КТ. Това

деяние е осъществено чрез предоставяне на представените от служителката медицински документи – 2бр. епикризи на д-р Л. Б. Л. и д-р А. Д. М. за становище. С това [фирма] е нарушил чл.2, ал.2, т.1, 2, 3, чл.4, ал.1, чл. 5, чл.19, ал.1 и чл. 29 от ЗЗЛД. Към жалбата са приложени становищата на двамата лекари, от които е видно, че не се потвърждава диагнозата захарен диабет при Г. М.. На 14.01.2013г. е изпратено и допълнение на жалбата от 30.12.2014г., в което се иска да бъде разширен обхвата на лицата, срещу които да се предприемат мерки по чл. 42 от ЗЗЛД, а именно – и спрямо д-р Л. Б. Л. и д-р А. Д. М., както и срещу МБАЛ [фирма] и Медицински център „XXXI Нови Искър“ Е., в които тези лекари работят.

По жалбата е изразено становище от [фирма] от 28.01.2014г., в което е посочено, че ТЕЛК също е отхвърлила, че Г. М. страда от захарен диабет, както и че работодателят правомерно е предоставил достъп до личните й данни на двама лекари с оглед чл. 5, ал.2, т.1, 2, 5 и 6 от ЗЗЛД. Приложени са доказателства за извършени съкращения във фирмата, попълнена от нея декларация по чл.333 от КТ, епикризи от 2 болници с диагноза хипоталамична дисфункция, нарушена гликемия на гладно, нодозна струма, неинсулинозависим захарен диабет, ЕР на ТЕЛК № 0036 от зас. № 002 от 03.01.2014г., с което е прието становището на д-р Л. Л. поради отказ на Г. М. да извърши посочените от ТЕЛК консултации, прегледи и изследвания.

По жалбата е изразено становище и от ЗС МБАЛ [фирма], в което сочи че никога не е обработвали личните данни на Г. М., и от ЗС Медицински център „XXXI Нови Искър“ Е., в което сочи, че мнението на д-р М. е предоставено от нея като лекар, а не като управител на центъра, който не е обработвал лични данни на Г. М..

Жалбата е разгледана в заседание, проведено на 14.05.2014 г., Протокол № 18, на което жалбата е приета за допустима. Впоследствие е разгледана на заседание на 04.06.2014г., Протокол № 22, на което са представени ЕР на НЕЛК № 0206 от зас. № 037 от 28.02.2014г. и доказателства за оспорването му пред Административен съд – [населено място]. С посоченото ЕР на НЕЛК преписката е върната на ТЕЛК за ново освидетелстване поради недостатъчна медицинска документация, обективизираща заболяването захарен диабет. Решението на НЕЛК е оспорено пред Административен съд – [населено място], който с решение № 47 от 10.07.2014г. по адм. дело № 76 от 2014г. го е отменил.

На заседание на 25.06.2014г., Протокол № 25, единодушно е взето процесното решение от трима членове на комисията в съответствие с чл. 9, ал.3 от ЗЗЛД. С това решение комисията е установила, че [фирма] е регистриран като администратор на лични данни с № 205497. На основание събраните доказателства комисията е приела, че е налице предоставяне на лични данни на Г. М. от [фирма] на посочените по-горе двама лекари, което е извън процедурата по чл.333 от КТ. Според Наредба № 5 от 20.02.1987г. мнение относно наличието или липсата на защитено заболяване може да изрази само съответната ТЕЛК, т.е. изпращането на епикризите на други лица извън състава на ТЕЛК е без законово основание. Още повече, че г-жа М. не е изразявала такова съгласие. Поради това Комисията е приела, че е нарушен чл. 5, ал.1, т.3 от ЗЗЛД и е санкционирала [фирма]. По отношение на ЗС, Комисията е приела, че те не са извършвали обработка на личните данни на Г. М. и е отхвърлила жалбата срещу тях.

По делото е представена заповед № 3 от 15.01.2014г. на управителя на [фирма], с която на основание чл. 328, ал.1, т.2 от КТ е прекратено трудовото правоотношение на Г. М. с мотиви – съкращаване на длъжността и липса на закрила по чл.333 от КТ,

установена с ЕР на ТЕЛК № 36/2 от 03.01.2014г. и мнението на д-р Л. и д-р М..

Представено е и допълнително решение № Ж-504 от 03.11.2014г. на КЗЛД, с което на основание чл. 56, ал.2 във връзка с чл. 30, ал.2 от АПК и чл. 10, ал.1, т.7 от ЗЗЛД, поради липса на ответна страна в качеството на администратор на лични данни, искането на Г. М. се оставя без разглеждане като недопустимо в частта срещу Л. лозанов и А. М..

При така установените факти настоящият състав на Административен съд – София град, стигна до следните правни изводи:

Жалбите са допустими. Същите са подадени в предвидения в чл. 38, ал. 6 от ЗЗЛД срок за оспорване на решенията на комисията (решението е съобщено на [фирма] на 08.07.2014 г., а жалбата е подадена на 21.07.2014г.; решението е съобщено на Г. М. на 09.07.2014 г., а жалбата е подадена на 23.07.2014г., жалбата срещу допълнителното решение е подадена на 12.11.2014г.), от лица, чиито права са пряко засегнати от акта в съответните му части.

Разгледани по същество жалбите са неоснователни по изложените по –долу съображения.

1. По основното решение.

Оспореното решение е постановено от компетентен орган. Съгласно чл. 10, ал. 1, т. 7 от ЗЗЛД Комисията за защита на личните данни е органът, който разглежда жалби срещу актове и действия на администраторите на лични данни, с които се нарушават правата на физическите лица. При постановяване на административния акт не са допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила. Производството пред комисията е образувано по писмено искане на физическо лице, подписано от пълномощник, което съдържа всички реквизити, изброени в чл. 30, ал. 1 от Правилника за дейността на Комисията за защита на личните данни и на нейната администрация. Спазени са и изискванията на чл. 9, ал. 4 от ЗЗЛД и на чл. 39, ал. 1 от правилника - жалбата е разгледана в открито заседание с призоваване на страните и събиране на доказателства, а решението е взето единодушно от членовете на административния орган, присъствали на заседанието. При постановяване на административния акт са изпълнени и формалните изисквания на закона - решението на комисията е в писмена форма и съдържа квалификация на нарушението, обстоятелствата, при които е допуснато и мотиви за направените от административния орган изводи.

Оспореният акт на Комисията за защита на личните данни не е постановен в нарушение на материалноправните норми.

1.1. По жалбата на [фирма]:

Съгласно чл.5, ал.1, т.3 от ЗЗЛД е забранено обработването на лични данни, които се отнасят до здравето, сексуалния живот или до човешкия геном. В ал.2 са посочени случаите, в които тази забрана не се прилага. Съгласно §1,т.1 от ДР на ЗЗЛД "обработване на лични данни" е всяко действие или съвкупност от действия, които могат да се извършват по отношение на личните данни с автоматични или други средства, като събиране, записване, организиране, съхраняване, адаптиране или изменение, възстановяване, консултиране, употреба, разкриване чрез предаване, разпространяване, предоставяне, актуализиране или комбиниране, блокиране, заличаване или унищожаване. От определението следва, че предоставянето на лични данни е форма на тяхната обработка. Съгласно §1, т. 5 от ДР на закона "предоставяне на лични данни" са действия по цялостно или частично пренасяне на лични данни от

един администратор към друг или към трето лице на територията на страната или извън нея.

Не се спори по делото, че [фирма] е бил работодател на Г. М. и е предприел действия по съкращаване на заеманата от нея длъжност. В тази връзка лицето е попълнило декларация, че страда от захарна болест – посочена в Наредба № 5 от 20.02.1987г. на М., при която за съкращаването ѝ е необходимо предварително разрешение на инспекцията по труда, за което е приложила 2 бр. епикризи. Тези епикризи работодателят е предоставил за становище на независими лекари – ендокринолози – д-р Л. и д-р М.. Спорният по делото въпрос е дали това предоставяне представлява нарушение на ЗЗЛД или не.

Съгласно чл.5, ал.2, т.1 от ЗЗЛД ал.1 не се прилага, когато обработването е необходимо за целите на изпълнението на специфични права и задължения на администратора в областта на трудовото законодателство. Същественият въпрос е дали работодателят като администратор на лични данни на своя служител е действал в рамките на допустимото обработване на лични данни за реализиране на законните си интереси, изразяващи се в гарантиране на законосъобразността на действията му, свързани със съкращаването на същата служителка. Съгласно чл.3 от посочената по-горе наредба предприятието представя получените медицински документи по [чл. 2](#) пред съответната трудово-експертна лекарска комисия (ТЕЛК) за мнение. Именно мнението на ТЕЛК е единствено меродавното за установяване на твърдяното от служителя заболяване. В случая работодателят е изпълнил тази процедура и е предоставил документите на Г. М. на ТЕЛК, която се е произнесла с решение. За предоставяне на документите на ТЕЛК не е необходимо работодателят да си е съставил предварително мнение дали тези документи установяват определено заболяване или не, нито е необходимо това мнение да е изразено пред ТЕЛК. Формирането на подобно мнение и предприемането на действия с тази цел извън посочените в Наредбата, не спомага за реализиране на правата и законните интереси на работодателя. Съдът не споделя, че становището на други лекари е било необходимо, за да си изгради работодателя такова мнение и ако реши – да не изпраща документите на служителя на ТЕЛК. Вярно е, че при заявени данни за защитено заболяване в декларация по чл.333 от КТ, неизпращането на представените от служителя документи на ТЕЛК е съществено нарушение на процедурата по прекратяване на трудовото му правоотношение само ако служителят действително страда от това заболяване. Тази преценка освен от ТЕЛК, може да бъде направена в производството по оспорване на заповед за прекратяване на трудовото правоотношение. В този смисъл Решение № 156 от 6.06.2012 г. на ВКС по гр. д. № 1845/2010 г., IV г. о., ГК, докладчик председателят Б. Б.. Това обаче не означава, че за да вземе решение дали да изпраща или не документи на ТЕЛК, работодателят има право да предоставя тези медицински документи на други лица извън състава на ТЕЛК. Т.е. същият защитава правата си по трудовото законодателство като изпрати медицинските документи на ТЕЛК, а не и на други лица, които по делото няма данни да са администратори на такива данни на законно основание. Тези лица са „трети лица“ по смисъла на §1, т.11 от ДР, според която "трето лице" е физическо или юридическо лице, орган на държавна власт или на местно самоуправление, различен от физическото лице, за което се отнасят данните, от администратора на лични данни, от обработващия лични данни и от лицата, които под прякото ръководство на администратора или обработващия имат

право да обработват лични данни. Следователно предоставянето на тези данни е възможно съгласно изключението по чл. 5, ал.2, т.1 от ЗЗЛД, което в случая не е налице. Извършеното представлява нарушение, което съгласно чл. 42, ал.2 от ЗЗЛД се санкционира с глоба или с имуществена санкция от 10 000 до 100 000 лв. Съдът намира, че в случая е неприложима разпоредбата на чл.28 ЗАНН, тъй като извършеното деяние с оглед характера на регулираните от ЗЗЛД обществените отношения, не е маловажен случай - арг. ТР № 1/12.12.2007 г., по т. н. д. № 1/2007 г. на ОНСК на ВКС. Що се отнася до размера на определеното от КЗЛД наказание, действително същото не е мотивирано от административния орган, но съдът счита, че правилно е определено близо до законния минимум, отчитайки, че това е първо подобно нарушение и с оглед тежестта на нарушението, което е повлияло върху преценката на други административни органи (ТЕЛК).

1.2. По жалбата на Г. С. М.:

Съдът счита за неоснователно искането за прилагане на административно-наказателни мерки спрямо ЗС, тъй като по делото не се представиха доказателства на същите да са предоставяни лични данни на Г. М. и ЗС да са ги обработвали. След като ЗС не разполагат с лични данни на лицето, те не могат да извършат нарушенията, посочени в 42, ал.1 от ЗЗЛД. Що се отнася до твърденията му, че КЗЛД не се е произнесла дали [фирма] е извършил нарушение и по чл.2, ал.2, т.1, 2, 3, чл.4, ал.1, чл. 5, чл.19, ал.1 и чл. 29 от ЗЗЛД, съдът счита същите за неоснователни, тъй като с оглед характера на личните данни административният орган правилно е преценил, че е приложима разпоредбата на чл.5, ал.1, т.3 от ЗЗЛД. Съгласно чл. 10, ал. 1, т. 1 от ЗЗЛД комисията има правомощия да осъществява цялостен контрол по законосъобразността на обработване на личните данни. Следователно квалификацията на деянието е правомощие в оперативната самостоятелност на административния орган, което в случая е упражнено правилно.

2. По жалбата срещу допълнителното решение.

Съгласно чл.10, ал.1, т.7 от ЗЗЛД комисията разглежда жалби срещу актове и действия на администраторите, с които се нарушават правата на физическите лица по този закон, както и жалби на трети лица във връзка с правата им по този закон. Преценката за това дали жалбата е подадена срещу ответник по смисъла на цитираната разпоредба е преценка по допустимост на жалбата по смисъла на чл. 27, ал.2, т.6 от АПК. Поради това въпреки неприложимостта на чл. 56, ал.2 от АПК, административният орган не следва да разглежда недопустима жалба, а напротив – да прекрати производството по нея. В случая д-р Л. и д-р М. нямат качеството на администратори на лични данни, нито на техни получатели, а на трети лица по смисъла на §1, т.11 от ДР на ЗЗЛД. За актовете и действията им отговаря администратора на лични данни, който им ги е предоставил съгласно чл. 24, ал.6 от ЗЗЛД. Съдът не споделя доводите, че решението е постановено от незаконен състав, тъй като постановяването му в закрито заседание е допустимо съгласно чл. 9, ал.4 от ЗЗЛД. Няма пречка в постановяването му да участва и член от състава, постановил основното решение, тъй като това не води до заинтересованост от изхода на спора. Що се отнася до изложените от жалбоподателя М. доводи за заинтересованост на този член на комисията от изхода на спора изобщо на

други основания, съдът счита същите за неоснователни. Първо, защото не са подкрепени с никакви доказателства, и второ, защото е следвало да бъдат релевирани в административното производство със съответно искане за отвод, което не е направено. Поради това жалбата срещу допълнителното решение се явява неоснователна.

Относно претенциите за разноски такива се дължат от жалбоподателите [фирма] и Г. М.. Последната е освободена от разноски с протоколно определение от 15.01.2015г., поради което не следва да бъде осъждана да ги заплаща. [фирма] дължи разноски на ответника от 300 лева, представляващи юрисконсултско възнаграждение в минимален размер съгласно §1 от ДР във връзка с чл. 7, ал.1, т.4 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

По тези съобщения и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК АССГ, II-ро отделение, 41 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма] срещу решение № Ж-504/04.07.14г., в частта, с която е уважена жалбата на г-жа Г. М., установено е, че жалбоподателят е извършил нарушение на ЗЗЛД и му е наложена имуществена санкция.

ОТХВЪРЛЯ жалбите на Г. С. М. срещу решение № Ж-504/04.07.14г. в частта, в която е отхвърлена като неоснователна жалбата й срещу МБАЛ [фирма] и Медицински център „XXXI Нови Искър“ Е., и срещу решение № Ж-504 от 03.11.2014г. на Комисията за защита на личните данни.

ОСЪЖДА [фирма] да заплати на комисията за защита на личните данни 300лв. разноски по водене на делото.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд, в 14-дневен срок от съобщението до страните за постановяването му.

СЪДИЯ: